

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอาร์เมเนีย และ
รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอาร์เมเนียและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

มีความปรารถนาที่จะจัดทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วน
ที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุนที่ตั้งบังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือ
องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่พึงปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้และจากทุนทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ หรือของทุน รวมทั้ง
ภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนทั้งสิ้น
ซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุนให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน
- ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับโดยเฉพาะ ได้แก่
 - ในกรณีอาร์เมเนีย
 - ภาษีกำไร
 - ภาษีเงินได้ และ
 - ภาษีทรัพย์สิน(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีอาร์เมเนียน”)
 - ในกรณีประเทศไทย

- (1) ภาษีเงินได้ และ
 - (2) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม
- (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ โดยตั้งบังคับเพิ่มเติมจากหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะได้แจ้งแก่กันและกันในระยะเวลาที่สมควรเพื่อให้ทราบถึง ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
 - (ก) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง อาร์เมเนียหรือประเทศไทยแล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ข) คำว่า “อาร์เมเนีย” หมายถึงสาธารณรัฐอาร์เมเนียและเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์หมายถึงอาณาเขตรวมถึงน่านน้ำภายในซึ่งสาธารณรัฐอาร์เมเนียใช้อำนาจอธิปไตยครอบคลุมถึง และมีเขตอำนาจครอบคลุมถึงตามกฎหมายภายในและกฎหมายระหว่างประเทศ
 - (ค) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึงราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ทางทะเลซึ่งประชิดกับทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้หรืออาจจะกำหนดไว้ภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดิน ท้องทะเล และดินใต้พื้นดิน และทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้น ๆ ได้
 - (ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลใดๆ ตลอดจนหน่วยงานใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภาษีภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับใน แต่ละรัฐผู้ทำสัญญา
 - (จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึง นิติบุคคลหรือหน่วยงานใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - (ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึงวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
 - (ช) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีอาร์เมเนียนแล้วแต่บริบทจะกำหนด

- (ซ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง
- (1) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 - (2) นิติบุคคล สมาคมหรือหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพของคนเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (ฌ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใดๆโดยเรือเดินทะเล เรือ อากาศยาน ยานพาหนะทางบกหรือรถไฟ ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการขนส่งเช่นนั้นได้ดำเนินการระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ
- (ญ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง
- (1) ในกรณีของอาร์เมเนีย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย
 - (2) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งคำใดๆที่ได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้เว้นแต่ บริบทกำหนดเป็นอย่างอื่น ให้มีความหมายตามที่คำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีของรัฐนั้นใน ส่วน ของภาษีซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ

ข้อ 4 ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” หมายถึง บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานที่พักอาศัย สถานจัดการใหญ่ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และให้รวมถึงรัฐนั้น องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นด้วย แต่คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว
2. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้
 - (ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทาง ส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
 - (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญหรือถ้าบุคคลธรรมดานั้น ไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย
 - (ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้ง สองรัฐ

ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ

- (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีก็ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นได้ก่อตั้งขึ้น

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
2. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” โดยเฉพาะรวมถึง
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
 - (ช) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น
3.
 - (ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบหรือกิจกรรม ตรวจสอบควบคุมที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าว กรณีที่ตั้งโครงการหรือกิจกรรมนั้นดำรงอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งเกินกว่า 6 (หก) เดือน
 - (ข) การให้บริการรวมตลอดถึงการให้บริการปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งผ่านลูกจ้างหรือพนักงานอื่นซึ่งกิจกรรมในลักษณะเช่นว่านั้นดำรงอยู่เพื่อโครงการเดียวกันหรือ โครงการที่เกี่ยวข้องกันในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกัน เกินกว่า 6 (หก) เดือน ภายในระยะเวลา 12 เดือนใด ๆ
4. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนหน้าของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ไม่ให้ถือว่ารวมถึง
 - (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น

- ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดง
- ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของ หรือสินค้า หรือรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินการเพื่อกิจกรรมอื่นใด ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น
- ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อดำเนินกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะ เป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

5. แม้จะมีบทของวรรค 1, 2 และ 3 อยู่ บุคคลหนึ่งนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 7 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกถ้าบุคคลนั้น

- (ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนาม วิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่า กิจกรรมต่างๆของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เพียงการซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
- (ข) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้น ซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจและดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือทำการส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นเป็นประจำ หรือ
- (ค) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้น แต่ได้จัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐแรกนั้น ซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมด หรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุม ของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

6. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อบทนี้ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เว้นแต่ที่ประกอบการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้มีการเก็บค่าธรรมเนียมในอาณาเขตของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือการรับประกันความเสี่ยงซึ่งมีอยู่ในรัฐนั้นกระทำโดยผ่านผู้แทนซึ่งมิใช่ตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ตามความหมายของวรรค 7

7. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ได้ว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทาง นายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระโดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำทั้ง หมดหรือเกือบทั้งหมดในนามวิสาหกิจนั้น หรือวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ได้เป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็น อิสระตามความหมายของวรรคนี้
8. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือซึ่งถูกควบคุม โดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถาน ประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์(รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” ให้มีความหมายซึ่งคำนี้มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตร ป่าไม้ และประมงสิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของ กฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดินสิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่างๆที่จะ ได้รับ ชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ อากาศยาน ยานพาหนะทางบกหรือรถไฟ ไม่ได้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่นด้วย
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ ในอีกรัฐหนึ่งแต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น

2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 3 ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไร เป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการ การถาวรนั้นจะได้รับถ้าสถานประกอบการ ถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการ เช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือ คล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจ ของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการ ทั่วไป ไม่ว่าจะมิขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่ง สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการ ถาวร โดยอาศัยมูล ฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดขายรับก่อนหักรายจ่ายของวิสาหกิจหรือ ของสถานประกอบการถาวรหรือโดย อาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค 2 ตัดหน ทางของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐนั้น จากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยวิธีเช่นว่านั้น อย่างไรก็ตาม วิธีที่กำหนดนั้นจะต้องเป็น วิธีที่มีผล ตามหลักการต่าง ๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้
5. มิให้ถือว่ากำไรใดๆเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวร นั้น ซื่อสิ่งของ หรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการ ถาวรให้กำหนดโดยวิธี เดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่กำลังรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญา นี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่น เหล่านั้นถูกกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การจรรยาบรรณระหว่างประเทศ

1. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการทางอากาศยาน ยานพาหนะทางบกหรือรถไฟ ในการจรรยาบรรณระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐนั้น
2. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการทางเรือเดินทะเล หรือเรือในการจรรยาบรรณระหว่าง ประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งแต่ภายใต้เงื่อนไขที่เรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 บังคับแก่กำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ 9
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีนี้

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการการควบคุม หรือ ร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการ พาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ กำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษี ได้ตามนั้น

2. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมอยู่

ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่ วิสาหกิจของรัฐที่กล่าว ถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่ จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ อีกรัฐหนึ่ง นั้นจะปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้ เหมาะสมตามกฎหมายภาษีของอีกรัฐหนึ่งนั้น ในการกำหนดการ ปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึงบท บัญญัติอื่นๆแห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ ทำสัญญา ทั้งสองอาจปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ 10
เงินปันผล

1. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และ ตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บ จะต้องไม่เกินร้อยละ 10 (สิบ) ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น

ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ กำไรที่จ่ายเงินปันผล นั้นออกไป

3. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หุ้นการทำเหมืองแร่ หุ้นผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้อันมีส่วนร่วมในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่ง บริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือ หุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐาน ประกอบการประจําในกรณีเช่นนั้นให้นำบทบัญญัติ ข้อ 7 หรือ ข้อ 14 มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี
5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐาน ประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรแม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการจัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ 11

ดอกเบี๋ย

1. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี๋ยเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของประโยชน์ในดอกเบี๋ย ภาษีที่เรียกเก็บจะต้อง ไม่เกินร้อยละ 10 (สิบ) ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น ในกรณีดอกเบี๋ยนั้นได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งเป็น
 - ก) ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ของประเทศอาร์เมเนีย สถาบันใด ๆ ที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจการธนาคาร
 - ข) ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ของประเทศไทย สถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อนี้ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งองค์การที่จัดตั้งขึ้นในอีกรัฐหนึ่งนั้นธนาคารกลางของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทยจะได้รับยกเว้นภาษีใน รัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

4. คำว่า “ ดอกเบี้ย ” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมี หลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่และ โดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพัน กับหลักทรัพย์พันธบัตรหรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกับเงิน ได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงิน ได้ในนั้นเกิดขึ้น

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งประกอบธุรกิจ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคล ที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นและสิทธิเรียกร้อง ในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้นำบทบัญญัติของ ข้อ 7 หรือข้อ 14 มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี

6. จะถือว่าดอกเบี้ยเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้น องค์การบริการส่วน ท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นอย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบ การถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบ การถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์หรือ ระหว่าง บุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้ อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับ เจ้าของประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงิน จำนวนหลังในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำ สัญญาแต่ละรัฐทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

ค่าสิทธิ

1. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บนั้น จะต้องไม่เกินร้อยละ 15 (สิบห้า) ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น

3. คำว่า “ค่าสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ใดๆในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์หรือฟิล์มหรือเทป ที่ใช้ สำหรับการกระจายเสียงทาง โทรทัศน์หรือทางวิทยุ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับ

หรือกรรมวิธีลับใดๆหรือเพื่อการใช้หรือ สิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์หรือเพื่อข้อสนเทศ เกี่ยวกับประสิทธิภาพทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช่บังคับบังคับถ้าเจ้าของประโยชน์ในคำสิทธิเป็น ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือประกอบการในอีกรัฐ หนึ่งนั้นโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมี ส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถาน ประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้ บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. คำสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐนั้น องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มี ถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือ ไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการ ประจำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายคำสิทธิเกิดขึ้นและคำสิทธินั้นตก เป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น คำ สิทธิเช่นว่านี้ให้ถือว่าเกิด ขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์หรือ ระหว่างบุคคลทั้งสอง นั้นกับบุคคลอื่น จำนวนคำสิทธินั้น เมื่อคำนึงถึงการ ใช้สิทธิหรือข้อสนเทศ อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวน เกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่าย และเจ้าของประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บท บัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ ตามกฎหมาย ของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่ง วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบ การประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้ บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระรวมทั้งผลได้จากการจำหน่าย สถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น(โดยลำพังหรือรวมกับ วิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการ ประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือเดินทะเล เรือ อากาศยาน ยานพาหนะ ทางบกหรือรถไฟที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือ ทะเล เรือ อากาศยาน ยานพาหนะทางบกหรือรถไฟเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

4. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1, 2 และ 3 ของข้อนี้ ให้เก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่ ไม่มีควมใดในวรรคนี้จะขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐใดในการ เก็บภาษีจากผลได้หรือเงินได้จากการจำหน่ายหรือการโอนหุ้น หรือหลักทรัพย์อื่น

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มี ลักษณะอิสระ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ที่เงินได้ดังกล่าว อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐ หนึ่ง

- ก) ถ้าผู้นั้นมีอยู่ซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ในกรณีเช่นว่านี้เฉพาะจำนวนเงินได้ที่พึงถือว่าเป็น ของฐานประกอบการประจำ อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
- ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาด้วยกัน เท่ากับหรือเกินกว่า 183 (หนึ่งร้อยแปดสิบสาม) วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ กรณีเช่นว่านี้เฉพาะจำนวนเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมที่กระทำของบุคคลนั้นในอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
- ค) ถ้าค่าตอบแทนที่ได้รับจากกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำ สัญญาของรัฐนั้นหรือตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการหรือฐานประกอบการ ประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น ในกรณีเช่นนี้เฉพาะค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า “บริการวิชาชีพ” โดยเฉพาะให้รวมถึง กิจกรรมอิสระ ด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ การ ศึกษา หรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ นักกฎหมาย วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18 และ 19 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึง กัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการ นั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการ

จ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำ สัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

- (ก) ผู้รับนั้นอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน 183 (หนึ่งร้อยแปดสิบสาม) วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ และ
- (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ
- (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง

3. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆของข้อนี้ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่ กระทำในเรื่องเดินทะเล เรืออากาศยาน ขานพาหนะทางบกหรือรถไฟที่ใช้ดำเนินการในการจราจร ระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการและเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะหรือในนามของสมาชิกในคณะกรรมการอำนวยการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยู หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรีหรือในฐานะนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษี ได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะเช่นว่านั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาแต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบท บัญญัติของข้อ 7, 14 และ 15 เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆของ นักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น
3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้จะไม่ใช่บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมของ นักแสดงหรือนักกีฬาหรือกิจกรรมที่จัดโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่กระทำในรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น หรือวิสาหกิจที่จัดให้มีกิจกรรมนั้นแล้วแต่กรณี ได้รับเงินอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การ บริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ 18

เงินบำนาญ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 19 เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันสำหรับการจ้างแรงงานที่ผ่านมาแล้วที่ได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
2. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 1 เงินบำนาญที่ได้จ่ายและการจ่ายอื่นใดที่คล้ายคลึงกันที่ได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการจ่ายนั้น ตกเป็นภาระของวิสาหกิจในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือของสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนอื่นๆนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์การบริหารนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
 - (ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่งนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง
 - (1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - (2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
 2. (ก) เงินบำนาญใดๆที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์การบริหารนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
 - (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น
3. บทบัญญัติของข้อ 15, 16 และ 18 จะใช้บังคับกับค่าตอบแทนและเงินบำนาญที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักศึกษา

1. เงินที่จ่ายเพื่อวัตถุประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรม โดยนักศึกษา ผู้ฝึกงาน หรือผู้ฝึกอบรมผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้ามาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เพียงเพื่อวัตถุประสงค์ ในการศึกษาหรือการฝึกอบรมจะไม่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าการจ่ายเช่นว่านั้นเกิดขึ้น จากแหล่งภายนอกรัฐนั้น
2. ค่าตอบแทนที่จ่ายให้แก่ นักศึกษา ผู้ฝึกงาน หรือผู้ฝึกอบรม แล้วแต่กรณี เพื่อการให้บริการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นเป็นระยะเวลา 5 ปี โดยมีเงื่อนไขว่า การให้บริการเช่นว่านั้นเกี่ยวเนื่องกับการศึกษา การครองชีพ หรือฝึกอบรม

ข้อ 21

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งตามคำเชิญของ มหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรอง โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกจะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกสำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยดังกล่าวเป็นระยะเวลาไม่เกินสองปีจากวันที่เริ่ม หน้าที่เพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการ
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้จากการวิจัยถ้าการวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการ โดยบุคคลธรรมดาประการสำคัญเพื่อประโยชน์ของเอกชนบุคคล หนึ่งหรือกลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะ

ข้อ 22

เงินได้อื่น ๆ

1. บรรดาการชำระเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใด จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งได้นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 ถ้าผู้รับเงินได้ดังกล่าวนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ดำเนินธุรกิจหรือทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือดำเนินการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และเงินได้พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 บรรดาการชำระเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 23

ทุน

1. ทุนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ตามที่อ้างถึงในข้อ 6 ซึ่งเป็นเจ้าของโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ทุนที่เป็นสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งมีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือเป็นสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งมีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อ ความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. ทุนที่เป็นเรือเดินทะเล เรือ อากาศยาน ยานพาหนะทางบกหรือรถไฟที่ใช้ในการ ดำเนินการจราจรระหว่างประเทศ และสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือทะเล เรือ อากาศยาน ยานพาหนะทางบกหรือรถไฟเช่นว่านั้น ซึ่งเป็นเจ้าของโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
4. ทุนที่เป็นหุ้น หรือสิทธิทางนิติบุคคลอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งสินทรัพย์ส่วนใหญ่ประกอบด้วยอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น
5. องค์ประกอบอื่นใดของทุนของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

ข้อ 24

การจัดภาษีซ้อน

1. การเก็บภาษีซ้ำซ้อนในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งจะจัดได้ดังต่อไปนี้
 - ก) ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งได้รับเงินได้หรือเป็นเจ้าของทุน ซึ่งตาม บทบัญญัติของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐที่กล่าวถึง รัฐแรกจะยอม
 - 1) ให้หักออกจากภาษีที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้นเป็นจำนวนเท่ากับ ภาษีเงินได้ที่ได้ชำระ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - 2) ให้หักออกจากภาษีที่เก็บจากทุนของผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษี จากทุนที่ได้ชำระ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้น ในแต่ละกรณีจะต้องไม่เกินกว่าส่วนของภาษีเงินได้หรือภาษี จากทุนที่คำนวณไว้ก่อนยอมให้มีการหักตามจำนวนที่เหมาะสมจากเงินได้หรือทุนนั้น แล้วแต่กรณี ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข) ในกรณีตามบทบัญญัติใดๆของอนุสัญญาเงินได้ที่ได้รับหรือทุนที่เป็นเจ้าของโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐนั้น แม้กระนั้น ในการคำนวณจำนวนภาษีจากเงินได้หรือจากทุนที่เหลือของผู้มีถิ่นที่อยู่เช่นว่านั้นรัฐนั้นอาจคำนึงถึงจำนวนเงินได้หรือทุนที่ได้รับ ยกเว้นด้วย

2. กรณีตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง การให้การยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีในรัฐนั้นภายใต้สนธิสัญญาจำนวนภาษีที่พึงต้องชำระตามบทบัญญัติของอนุสัญญาแต่มิได้ชำระเนื่องจากการยกเว้นหรือลดหย่อนเช่นว่านั้น จะถือเสมือนว่าได้ชำระแล้วเพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1

ข้อ 25

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษี อกรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งถูก หรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณเดียวกัน

2. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์ น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

3. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคน เป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับ การนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนด กฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูก หรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ ปฏิบัติตาม

4. บทบัญญัตินี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระ และการหักลดใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมืองหรือความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

5. เว้นแต่ในกรณีบทบัญญัติวรรค 1 ของข้อ 9 วรรค 7 ของข้อ 11 หรือวรรค 6 ของข้อ 12 ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการชำระอื่นๆที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดค่าอะไรที่พึงเสียภาษี ของวิสาหกิจเช่นว่านั้น จะยอมให้หักได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนว่าจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกในลักษณะคล้ายคลึงกัน มูลหนี้ใด ๆ ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่มีต่อผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดทุนที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจเช่นว่านั้น จะยอมให้หักได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนเป็นมูลหนี้ที่ได้ทำสัญญาไว้ต่อผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

6. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะภาษีอากรซึ่งอยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้

ข้อ 26

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่ง อนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตน มีถิ่นที่อยู่ โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา คำร้อง ดังกล่าวต้องยื่นภายในเวลา 3 ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทาง ภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติ แห่งอนุสัญญานี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะ หาทางแก้ไขที่พอใจได้เองให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัย ใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ใน อนุสัญญานี้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกัน โดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ ให้บรรลุความตกลงกันตามความหมายในวรรคก่อน ๆ นั้น

ข้อ 27

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบท บัญญัติของ อนุสัญญานี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ใน ขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้น ไม่ขัดกันกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดซึ่งได้ รับ โดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมาย ภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับหรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ ใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นว่านั้นจะใช้ข้อ เสนอเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้นบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตามมิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับ ทั้งสองรัฐให้ต้อง

- (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ข) ให้ข้อเสน�폅อันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ค) ให้ข้อเสน�폅ซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อเสน�폅 ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยอันดีของสาธารณชน)

ข้อ 28

สมาชิกของผู้ปฏิบัติงานด้านการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของสมาชิกของผู้ปฏิบัติงานด้านการทูตหรือเจ้าหน้าที่กงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่าง ประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 29

การเริ่มใช้บังคับ

1. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งแก่อีกรัฐหนึ่งว่า ได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดโดย กฎหมายของรัฐนั้น เพื่อทำให้อนุสัญญามีผลบังคับเสร็จสิ้นแล้ว อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่มี การแจ้งครั้งหลัง และบทบัญญัตินี้จะมีผล

- ก) กรณีของประเทศอาร์เมเนีย
 - 1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่ายสำหรับเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรก ของเดือนมกราคม ในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ และ
 - 2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่น ๆ และจากทุน สำหรับภาษีที่จัดเก็บ ในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ
- ข) กรณีของประเทศไทย
 - 1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่ายสำหรับจำนวนที่ได้จ่ายหรือนำส่งในหรือหลัง จาก วันแรก ของเดือนมกราคมถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ และ
 - 2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่น ๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่ เริ่มต้น ในหรือ หลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ 30
การใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้ต่อไป รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจบอกเลิกเป็น ลายลักษณ์อักษรให้รัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบ โดยแจ้งผ่านวิถีทางการทูตในหรือก่อนวันที่ 30 มิถุนายนของปีปฏิทินใดๆหลังจากครบกำหนดห้า ปีนับจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ ในกรณีเช่นว่านี้ อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

- ก) กรณีของประเทศอาร์เมเนีย
- 1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือ หลังจกวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก และ
 - 2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆและจากทุน สำหรับภาษีที่ จัดเก็บในหรือหลังจกวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มี การแจ้งการบอกเลิก
- ข) กรณีประเทศไทย
- 1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่ายสำหรับจำนวนที่ได้จ่ายหรือนำส่งในหรือ หลังจกวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก
 - 2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆสำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลา บัญชีที่เริ่มต้นในหรือ หลังจกวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่มี การแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๙๖ สองพันหนึ่งเป็นภาษาไทย อาร์เมเนียน และอังกฤษ ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน กรณีที่มีความแตกต่างในการตีความ ให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอาร์เมเนีย

ดร. สุรเกียรติ์ เสถียรไทย

นายทาทุล มาร์คาเรียน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอาร์เมเนียและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย เพื่อการเว้น การเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บ จากเงินได้และจากทุน ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ ตกลงกันว่าบทบัญญัติดังต่อไปนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของ อนุสัญญา

ตามข้อ 7 ข้อ 8 และข้อ 9 ของอนุสัญญานี้ คำว่า “กำไร” จะรวมถึงเงินได้ด้วย

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนาม ในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม ค.ศ. ๒๐๑๖ สองพันหนึ่งเป็นภาษาไทย อาร์เมเนีย และอังกฤษ ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน กรณีที่มีความแตกต่างในการตีความ ให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอาร์เมเนีย

ดร. สุรเกียรติ์ เสถียรไทย

นายทาตุล มาร์คาเรียน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ